

PARAULA I VIDA

«Sereu els meus testimonis» (I)

Estem a l'octubre, el mes missioner per excel·lència. La reflexió i la col·lecta pel Domund que tindrà lloc el diumenge que ve, el marca positivament des de fa molts anys en les comunitats cristianes.

El Missatge del Papa per a la Jornada Mundial de les Missions ens brinda un lema encertat: «**Sereu els meus testimonis**». El Papa pren aquestes paraules de l'últim diàleg del Ressuscitat amb els deixebles abans de la seva Ascensió (cf. *Ac* 1,8). Des d'aquell moment, la missió de donar testimoni queda oberta, sense límit quant a la seva extensió a l'espai i al temps. Per tant, també a nosaltres ens pertoca aquest encàrrec.

L'ajuda missionera del 2021 a la Diòcesi d'Urgell ha estat alta. Fou un any difícil i feixuc com l'anterior, a causa de la pandèmia i les restriccions, la dificultat de les trobades presencials i els problemes econòmics arreu del món. On més ha afectat la pandèmia del Covid és als països en vies de desenvolupament i en les esglésies joves de missions. Per això hem de continuar sostenint amb generositat els missioners i les seves activitats pastorals arreu del món. L'oració perseverant, la comunió viscuda i la cooperació material amb què hem de col·laborar amb les missions, i que manté despertes la Delegació Diocesana de Missions d'Urgell, sempre en estret lligam amb les Obres Missionals Pontificies, responen a l'estat de necessitat que pateixen tantes persones i poblacions de la terra. Els sacerdots, religiosos i laics que serveixen sobretot els més pobres en diferents llocs del món, necessiten de mitjans per donar a conèixer Jesús, no només amb la paraula, sinó amb el compromís concret envers la promoció humana que sempre acompanya la missió.

El Sant Pare Francesc en un text de 2018 l'Exhortació apostòlica *Gaudete et Exsultate* sobre la crida a la santedat en el món actual, parla de la necessitat de sortir i predicar Jesucrist, i vol que valorem els missioners i la seva tasca exemplar (cf. *GE* nn. 136 i 138). Reflexiona que si hi ha veritable trobada del creient amb Jesucrist, llavors s'establirà un dinamisme missioner en la nostra vida. A l'Evangeli veiem com Jesús «*anava caminant de ciutat en ciutat i de poble en poble, proclamant i anunciant la Bona Nova del Regne de Déu*» (*Lc* 8,1). També després de la resurrecció, quan els deixebles van sortir a predicar pertot arreu, «*el Senyor cooperava, confirmant la paraula amb els senyals que els acompanyaven*» (*Mc* 16,20). Ens ha de mobilitzar l'exemple de tants sacerdots, religiosos, religiosos i laics que es dediquen a anunciar i servir amb gran fidelitat, moltes vegades arriscant les seves pròpies vides i, certament, a costa de la seva comoditat. El seu testimoni ens recorda que l'Església necessita sobretot missioners apassionats, devorats per l'entusiasme de comunicar la vida veritable i la salvació de Jesucrist. Els sants sorprenen, desinstallellen, perquè les seves vides ens conviden a sortir de la mediocritat tranquil·la i anestesiant.

Us demano que continueu col·laborant de forma ben generosa amb l'acció missionera de l'Església, des de les parròquies i escoles, com des d'altres institucions o de forma més personal. Que el Senyor ens faci la gràcia de no vacillar quan l'Esperit ens reclami un pas endavant, i que l'Església, en comptes d'estancar-se, continuï acollint les sorpreses del Senyor. «*Ni un vas d'aigua, no quedarà sense recompensa*» (*Mc* 9,41).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Mons. Vives predica el recés a les Religioses Carmelites de Tartera

L'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va predicar un dia de recés a les Religioses Carmelites de Sant Josep de la Comunitat de la Immaculada a Tartera (Prats i Sansor) el dia 29 de setembre, festa dels arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael.

Els proposà dues reflexions sobre: sortir a sembrar i iniciar amb il·lusió el treball del nou curs; i una altra sobre la vida espiritual a la llum de la missió dels àngels, en la vida consagrada.

Amb el capellà de la comunitat, Mn. Enric Bonet, van celebrar l'Eucaristia i van tenir un dinar de germanor amb motiu de la festa onomàstica de la Gna. Gabriela Serna.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Jo vull anar al Cel!»

T'has atrevit mai a demanar aquest desig i convertir-lo en pregària?

I és que un cop pronunciades aquestes senzilles paraules, gairebé pròpies d'un infant il·lusionat que demana un petit regal, hem resumit la nostra esperança com a cristians. Quan volem anar al fons de la nostra fe, molt sovint, ens compliquem la vida intentant fer una profunda reflexió. Hem volgut anar a trobar la qüestió més essencial que sigui el fonament de la nostra fe.

En la senzillesa d'aquest desig es conté l'element central de l'acte de creure. Afirmar amb convicció que el meu final és l'anada a la Casa de Déu. Concretar que el que espero és acabar el camí que estic fent a la Terra per anar a viure on és Déu. Deixar de contemplar les coses amb el filtre de la matèria i obrir els ulls de la fe per veure Déu. Entendre que estic cridat a ser on Déu vulgui que estigui: amb Ell.

Per això, la paraula Cel és imprescindible. No és perquè sí que el Parenos-

tre de Jesús la repeteix perquè ens la fem nostra. Del desig d'anar al Cel en surt la necessitat de deixar-se acompanyar. Perquè per anar al Cel no hi puc anar sol. Haver trobat a Jesús és tenir la certesa que al Cel s'hi pot anar. I que units a Ell hi podrem arribar.

Enmig del camí cal mantenir-nos atents a aquells que caminen cap al Cel i segueixen Jesús en el camí. Avui esmento el rector d'Ars, Joan Maria Vianney. Davant de l'ajuda que un pastoret li va fer al sant quan el va guiar cap al petit

poblet d'Ars, li va prometre: «Ja que tu m'has ensenyat el camí d'Ars, jo t'ensenyaré el camí del cel». Completeu el desig d'anar al Cel amb la petició d'ajuda necessària, així ho fem els catalans quan li diem a la Moreneta: «...guieu-nos cap el Cel». Per acomiadar-nos d'algú a qui estimem i que volem retrobar no dubtem en afirmar: «Que al Cel ens puguem veure». Tota una professió de fe.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRA Y VIDA

«Seréis mis testigos» (I)

Estamos en octubre, el mes misionero por excelencia. La reflexión y la colecta por el Domund que tendrá lugar el próximo domingo, lo marca significativamente desde hace 200 años en las comunidades cristianas. El Mensaje del Papa para la Jornada Mundial de las Misiones nos brinda un acertado lema: «**Seréis mis testigos**». El Papa toma estas palabras del último diálogo del Resucitado con los discípulos antes de su Ascensión (cf. *Hch* 1,8). Desde ese momento, la misión de dar testimonio queda abierta, sin límite en cuanto a su extensión en el espacio y en el tiempo. Por tanto, también a nosotros nos corresponde este encargo.

La ayuda misionera de 2021 en la Diócesis de Urgell ha sido alta. Fue un año difícil y pesado como el anterior, debido a la pandemia y las restricciones, la dificultad de los encuentros presenciales y los problemas económicos en todo el mundo. Donde más ha afectado a la pandemia del Covid es en los países en vías de desarrollo y en las iglesias jóvenes de misiones. Por eso debemos seguir sosteniendo con generosidad a los misioneros y sus actividades pastorales en todo el mundo. La oración perseverante, la comunión vivida y la cooperación material con la que debemos colaborar con las misiones, y que mantiene despiertas la Delegación Diocesana de Misiones de Urgell, siempre en estrecho vínculo con las Obras Misionales Pontificias, responden al estado de necesidad que sufren tantas personas y poblaciones de la tierra. Los sacerdotes, religiosos y laicos que sirven sobre todo a los más pobres en diferentes lugares del mundo, necesitan de medios para dar a conocer a Jesús, no sólo con la palabra, sino con el compromiso concreto hacia la promoción humana que siempre acompaña a la misión.

El Santo Padre Francisco en su Exhortación apostólica *Gaudete et Exsultate* (2018) sobre la llamada a la santidad en el mundo actual, habla de la necesidad de salir y predicar a Jesucristo, y quiere que valoremos a los misioneros y su tarea ejemplar (cf. *GE* nn. 136 y 138). Reflexiona sobre que si existe verdadero encuentro del creyente con Jesucristo, entonces se establecerá un dinamismo misionero en nuestra vida. En el Evangelio vemos cómo Jesús «*iba caminando de ciudad en ciudad y de pueblo en pueblo, proclamando y anunciando la Buena Nueva del Reino de Dios*» (*Lc* 8,1). También después de la resurrección, cuando los discípulos salieron a predicar por todo el mundo, «*el Señor cooperaba, confirmando la palabra con las señales que la acompañaban*» (*Mc* 16,20). Nos debe movilizar el ejemplo de tantos sacerdotes, religiosos, religiosas y laicos que se dedican a anunciar y servir con gran fidelidad, muchas veces arriesgando sus propias vidas y, ciertamente, a expensas de su comodidad. Su testimonio nos recuerda que la Iglesia necesita sobre todo misioneros apasionados, devorados por el entusiasmo de comunicar la vida verdadera y la salvación de Jesucristo. Los santos sorprenden, desinstalan, porque sus vidas nos invitan a salir de la mediocridad tranquila y anestesiante.

Os pido que sigáis colaborando de forma generosa con la acción misionera de la Iglesia, desde las parroquias y escuelas, como desde otras instituciones o de forma más personal. Que el Señor nos haga la gracia de no vacilar cuando el Espíritu nos reclame un paso adelante, y que la Iglesia, en vez de estancarse, siga acogiendo las sorpresas del Señor. «*Ni un vaso de agua quedará sin recompensa*» (*Mc* 9,41).

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Mons. Joan- Enric Vives ordena sacerdot el P. Joan Morera Perich, s.j., a Santa Maria de Verdú

El dissabte 17 de setembre va tenir lloc a l'Església de Santa Maria de Verdú (Diòcesi de Solsona) l'ordenació presbiteral del Diaca jesuïta P. Joan Morera, s.j., de mans de l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives.

Concelebraren amb l'Arquebisbe, el P. Provincial dels Jesuïtes a Espanya, P. Antonio España, i el Delegat dels Jesuïtes a Catalunya, P. Enric Puiggròs, així com Mn. Jordi Orobitg, membre del Consell Episcopal del Bisbat de Solsona i antic Rector del Seminari Major Interdiocesà on el nou prevere va formar-se uns anys i el P. Roger Torres, Superior de la Comunitat de Jesuïtes de Lleida on el P. Joan Morera està destinat, i una trentena de preveres i una gran quantitat de fidels.

Fou una celebració emotiva i plena de significat on la litúrgia austera però bellament cuidada parlà i evo-

cà el Senyor que regalava un nou ministre a la seva Església.

El nou prevere va néixer el 5 de febrer de 1983 a Tordera (Maresme-Girona), va estudiar informàtica i programació de videojocs i va sentir la seva crida vocacional pel referent del seu oncle capellà Mn. Josep Perich, gironí, que en un primer moment el va acompanyar al Seminari diocesà però que en acabar els estudis de Filosofia i Teologia, el 2009, va decidir iniciar el seu itinerari com a jesuïta. S'ha format en espiritualitat ignasiana, i també en llengües bíbliques. Va estudiar Teologia Bíblica a la Universitat Gregoriana de Roma i amb una estada a Jerusalem. El seu recorregut des de llavors l'ha portat a Tanzània, durant dos anys, i després novament a Catalunya, on ha aprofundit en l'estudi de la no-violència cristiana, i més recentment en el camp de l'ecologia, entre altres activitats.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «En fer-nos vells perdem vista, però la mirada interior es fa més penetrant, atenta i humana. Veiem coses que abans

se'ns escapaven. És així: el Senyor no confia els seus talents sol als joves i als forts; en té per a tots, a la mesura de cadascun» (11 de maig).

@Pontifex_es: «Una part de la vocació dels avis és sostenir els fills en l'educació dels nens. Els petits aprenen la força de la tendresa i el respecte a la fragilitat: lliçons insubstituïbles que amb els avis són més fàcils d'impartir i de rebre» (11 de maig).

@Pontifex_es: «Les llàgrimes dels qui sofreixen no són estèrils. Són una oració silenciosa que s'eleva fins al Cel i que troba sempre lloc sota el mantell de Maria. Amb ella, Déu es fa company de camí, porta amb nosaltres les creus perquè els nostres dolors no ens aixafin» (14 de maig).

@Pontifex_es: «Fem costat a la família! Defensem-la de tot el que comprometi la seva bellesa. Acostem-nos a aquest misteri d'amor amb discreció i tendresa. I comprometem-nos a salvaguardar els seus preciosos i delicats vincles, que permeten viure bé i fan la humanitat més fraterna» (15 de maig).

Missa d'Acció de Gràcies pels 55 anys del Col·legi Sant Ermengol

L'església de Sant Esteve d'Andorra la Vella va acollir, el dimecres 21 de setembre, la Missa d'Acció de Gràcies pels 55 anys de vida del Col·legi Sant Ermengol, que fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra i concelebrada per l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries. Hi varen assistir els membres de l'equip docent, encapçalats per la seva Directora, Sra. Maria Josep Pascual, i per la Gna. Maria Tomasa Itóiz com a representant de la Congregació de la Sagrada Família tant en l'equip directiu del Col·legi com en el Patronat; així com antics directores i membres del Patronat; docents, exdocents, membres dels equips directius, claustre de professors i alumnes i exalumnes del Col·legi. També s'hi feu present l'Ambaixador del Regne d'Espanya, Excm. Sr. Àngel Ros, i d'altres personalitats de l'àmbit educatiu del Principat.

La celebració va començar amb unes paraules de beninguda inicials de Mons. Vives, que va posar èmfasi en la gran tasca que ha fet l'escola en la formació de noves generacions d'infants al Principat d'Andorra, des de que fou fundada per Mons. Ramon Iglesias Navarri, Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, l'1 de maig de 1965. Des d'aleshores, aquesta institució, dedicada a l'ensenyament i formació de la joventut andorrana, ha basat la seva tasca en els principis de l'Església catòlica i és propietat del poble andorrà i, en la seva representació, del Patronat Rector, presidit pel Copríncep d'Andorra i per la M.I. Ministra d'Educació i Ensenyament Superior. La seva gestió i la direcció es confià a la Congregació Salesiana, i l'any 2016 va passar a les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.

A la seva homilia, l'Arquebisbe Joan-Enric mostrà la seva joia per poder celebrar el 55è aniversari del Col·legi inspirat per la generositat del Consell General de les Valls d'Andorra i pel Copríncep Ramon Iglesias. Anima a donar gràcies a Déu per tot allò viscut i treballat al llarg d'aquests 55 anys que han forjat la personalitat i virtuts de molts andorrans i andorranes que agraeixen l'excel·lència educativa rebuda i alhora els valors i la fe transmesos. Mons. Vives recordà com el col·legi té la missió de transmetre models de coneixement i comportament per desplegar les capacitats dels joves en totes les seves vessants i formar-los en una cultura àmplia humanista i cristiana. Destacà com celebrar l'Euca-

ristia també hauria de servir per demanar perdó per les mancances i límits que al llarg d'aquests 55 anys puguin haver hagut entre els directius, professors o alumnes i a confiar en la misericòrdia de Déu que ens ajuda a aixecar-nos i a començar un nou curs, tot just començat, amb resiliència i ànim, més enllà dels pessimismes que s'anuncien per moltes coses, com la guerra o la manca de matèries primeres o la crisi energètica o econòmica que s'aventura. Dirigint-se als professors, els animà a cuidar cadascun dels seus alumnes perquè cada alumne, per més difícil que sigui, és un tresor immens als ulls de Déu, més valuós que tot l'or del món (Cardijn), i els educadors tenen la bella missió de desplegar les potencialitats dels seus alumnes.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe pogué saludar els assistents. L'Eucaristia fou animada per la coral del col·legi i es pregà pels difunts professors, alumnes, familiars traspassats en aquests 55 anys.

Les activitats de celebració d'aquest 55è aniversari es van iniciar el 14 de setembre, amb un espectacle infantil per als alumnes, i seguiran amb la visita a l'escola dels cossos de seguretat d'Andorra, en una activitat festiva, l'acte institucional previst per al proper 3 d'octubre a les 18 h i la participació en programes de ràdio a Ràdio Nacional d'Andorra. El 17 d'octubre, un castell de focs a les 20.30 h clourà aquesta celebració.

Confirmacions a Canillo

Diumenge 18 de setembre, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va administrar el sagrament de la Confirmació a 19 joves de la Parròquia de Canillo al Santuari-Basilica de la Mare de Déu de Meritxell. Concelebraren amb l'Arquebisbe el Rector de Canillo i encarregat del Santuari, Mn. Ramon Rosell, i el Secretari Mn. David Codina. Hi van assistir els consellers del Comú, Begoña Rubio Manzano, Rafel Casal Carboné i Elisabeth Font Álvarez, que al final de la celebració eucarística va dirigir unes paraules als joves confirmats, en nom del Comú. Hi van participar una gran quantitat de fidels.

A la seva homilia, l'Arquebisbe Joan-Enric recordà les paraules que havia pronunciat pocs dies abans al mateix Santuari-Basilica de Meritxell en la festa de la Mare de Déu de Meritxell animant els joves a «no abaratar els somnis». Els animà a ser joves compromesos amb ideals alts, que no es conformen amb poca cosa, sinó que tenen aspiracions altes com la fe, la família, la bondat i el servei.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe regalà als joves confirmats un Nou Testament animant-los a llegir-ne cada dia un breu fragment, la Parròquia de Canillo els regalà un llibre sobre la història del Santuari-Basilica de Meritxell, i el Comú un bolígraf.

Cadena de Pregària per les Vocacions a Urgell

Enguany la Cadena de Pregària per les Vocacions, convocada per la Delegació de Pastoral Vocacional de cada diòcesi catalana, se celebrarà a Urgell els dies 6, 16 i 26 de novembre. Porta per títol «Aixeca't i sigues testimoni», perquè tota vocació i tota missió són importants, perquè són úniques a la vida. Mons. Sal-

vador Cristau, Bisbe de Terrassa i membre de la Comissió episcopal de Clergat i Seminaris de la Conferència Episcopal Espanyola i responsable de la Pastoral de la Salut a la Tarraconense, anima a participar en la Cadena de Pregària: «A Sant Pau el Senyor el va cridar quan, anant de camí a Damasc per fer presoners els cristians,

caigut a terra, va escoltar aquestes paraules de Jesús: "Aixeca't, sigues testimoni"... i amb aquestes paraules se'ns convida a nosaltres a pregar perquè siguin molts els cridats a treballar als sembrats del Regne de Déu. I a ells, els cridats, se'ls anima a aixecar-se, a no tenir por, a confiar en Aquell que els crida i a donar-ne testimoniatge amb

la seva vida entregada al servei dels germans».

La campanya de pregària ha estat coordinada a Urgell per Mn. Alfons Velásquez, Delegat de Pastoral Vocacional i us podeu posar en contacte amb ell per organitzar pregàries a través de la Cúria, en la Secretaria, al telèfon 973 350 054.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Dimarts [2Tm 4,10-17b / SI 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen màrtir.

19. ■ Dimecres [Ef 3,2-12 / SI: Is 12 / Lc 12,39-48]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i sant Isaac Jogues (†1647), preveres jesuïtes, i sis preveres més, màrtirs al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.

20. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Andreu de Creta, monjo; santa Irene, vg. i mr.

21. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Joan de Capestrano, prev.; santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Dissabte [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Joan Pau II, papa; sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa

Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35,15b-17.20-22a / SI 33 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Urgell: □ Dedicació de la Catedral. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prevere franciscà, patró dels capellans castrenses.

Diuenge XXIX de durant l'any (C)

COMENTARI

Cal pregar sempre sense perdre l'esperança

Tots tenim l'experiència segurament de pregar molt per alguna intenció i veure que, almenys aparentment, Déu no ens escolta. No cal dir que ens agradaria que Déu atengués immediatament la nostra súplica. Però l'evangeli comença dient: *Jesús deia aquesta paràbola per ensenyar que hem de pregar sempre sense perdre l'esperança*. I posa l'exemple d'una vídua que reclama insistentment a un jutge que li faci justícia però aquest *que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes* no la volia escoltar, fins que finalment li'n va fer cas si més no perquè no el molestés més. Amb això Jesús ja ens fa veure dues coses: que Déu sempre ens escolta però que de vegades no ho fa de forma immediata. Evidentment Déu no ens escolta perquè no siguem pesats sinó perquè sap molt millor que nosaltres què és el que ens convé i quan ens convé. Per això al final Jesús ens diu clarament: *¿Vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia?* Per tant Jesús ens exhorta a pregar contínuament, nit i dia, a no cansar-nos de presentar-li les nostres necessitats però també a tenir molt paciència, a no desanimar-nos mai. Però el Senyor ens adverteix: *Quan el Fill de l'home vindrà ¿creieu que trobarà fe a la terra?* Jesús, doncs, ens demana tenir molta fe en la força de la pregària, a no desconfiar mai. Un exemple molt gràfic de la força de la pregària el trobem a la primera lectura: *Mentre Moisès mantenia les mans alçades* (pregant) *guanyava Israel, però quan baixava les mans per reposar guanyaven els amalequites*. Nosaltres voldríem que ens escoltés d'aquesta manera! Però només és una forma de parlar-nos de la força de la pregària. La paciència que hem de tenir en pregar la demana també Pau per a predicar l'evangeli: *Insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència*. Jesús ja ens ha dit que *hem de pregar sempre sense perdre l'esperança* de ser escoltats. «La paciència todo lo alcanza».

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà.» Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegüé, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

► Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les sagrades Escriures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona. Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangeli: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una vídua que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.» El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta vídua és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.» I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?»

► Lectura del llibre de l'Èxode (Éx 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a Israel en Refidim. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón de Dios en la mano».

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; entretanto, Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte. Mientras Moisés tenía en alto las manos, vencía Israel; mientras las tenía bajadas, vencía Amalec. Y, como le pesaban los brazos, sus compañeros tomaron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; mientras, Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado.

Así resistieron en alto sus brazos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su pueblo, a filo de espada.

► Salmo responsorial (120)

R. *Nuestro auxilio es el nombre del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteu (2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano: Permanece en lo que aprendiste y creíste, consciente de quiénes lo aprendiste, y que desde niño conoces las Sagradas Escrituras: ellas pueden darte la sabiduría que conduce a la salvación por medio de la fe en Cristo Jesús.

Toda Escritura es inspirada por Dios y además útil para enseñar, para argüir, para corregir, para educar en la justicia, a fin de que el hombre de Dios sea perfecto y esté preparado para toda obra buena.

Te conjuro delante de Dios y de Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y a muertos, por su manifestación y por su reino: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús decía a sus discípulos una parábola para enseñarles que es necesario orar siempre, sin desfallecer.

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En aquella ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario». Por algún tiempo se estuvo negando, pero después se dijo a sí mismo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está molestando, le voy a hacer justicia, no sea que siga viniendo a cada momento a importunarme». Y el Señor añadió: «Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que claman ante él día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?».